

R. L. MATHEWSON

**V
ŠACH
MAT**

ZE SÉRIE
ŽHAVÁ POKUŠENÍ

Žhavá pokušení – Šachmat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

R. L. Mathewson
Žhavá pokušení – Šachmat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ŠACH
MAT**

R. L. MATHEWSON

**ŠACH
MAT**

xyz

Přeložila Michaela Martinová

CHECKMATE: Copyright © 2010 by R. L. Mathewson

Translation © Michaela Martinová, 2023

Cover photography © Volodymyr Tverdokhlib / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7683-307-4

ISBN e-knihy 978-80-7683-309-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7683-310-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-311-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

PROLOG

O pětadvacet let dříve...

„Rory je klučičí jméno,“ prohlásil ten malý protivný kluk, který ji před několika vteřinami shodil z houpačky, a vyčítavě se na ni zadíval.

Rory pomalu vstávala, oprašovala si košili a džíny a nespouštěla z toho surovce oči. Když byla konečně na nohou, musela zaklonit hlavu, aby na něj mohla dál zírat tak, jak ji to naučili její bratři. Teď se jí ten vražedný pohled hodil.

„Je to dívčí jméno,“ odpověděla, zhluboka se nadechla a odstrčila ho.

Díky pěti starším bratrům se naučila, že se nikdy nesmí nechat nikým utlačovat. Jakmile to jednou dovolíte, budete muset spát jen na půl oka a dávat si pozor na hady v posteli, plivance v cereáliích a ostříhané nehty v těstovinách se sýrem. Doma možná musí snášet pět velkých rváčů, ale to neznamená, že je musí strpět i ve školce, rozhodla se Rory, než do kluka, o kterém všechny holky tvrdily, že je roztomilý, a chichotaly se, kdykoli se objevil poblíž, znovu strčila.

„Ošklivko!“ ušklíbl se na ni, natáhl se a surově ji zatahal za cop.

„Já jsem možná ošklivá, ale ty smrdíš jako zadek mého bratra!“ opáčila Rory a vši silou do něj znovu strčila. Nemohla mu říct, že je také ošklivý, protože byl roztomilý. Navíc se jí opravdu líbily jeho medově blond vlasy a zelené oči.

„A ty vypadáš jako zadek mého strejdy!“ prskl a škulbl jí druhým copem tak silně, až ji zaštípalo v očích.

„No, ty –“

„To už by stačilo!“ Paní Fitzpatricková, protivná ženská, která Rory hlídala, je oba chytila za ruku a v pevném sevření je táhla k velké pestrobarevné budově, která podle jejího otce vypadala, jako by se na ni vysrala duha. Rory si nebyla jistá, co přesně slovo „vysrat se“ znamená, ale věděla, že ať je to cokoli, otec má nejspíš pravdu.

„Ona si začala!“ ukázal na ni chlapec, když je žena vlekla k malému stolku ve vzdáleném rohu místnosti, na kterém byl namalovaný strašidelný klaun.

„Tak dost, Connore,“ řekla paní Fitzpatricková přísně a posadila je oba na červené stoličky, které se při každém pohybu zakymácely. „Budete tu oba sedět, a zatímco si ostatní děti budou hrát, vy budete přemýšlet o tom, co jste provedli.“

Rory přimhouřila oči na toho kluka, který ji stál místo na houpačce, a on jí to oplatil.

„*Za tohle zaplatíš,*“ slíbil odhodlaně.

„Já ne, to ty,“ odsekla Rory a věděla, že jakmile se k nim paní Fitzpatricková otočí zády, velká sklenice s růžovými třpytkami, která stála u okna, si najde cestu do Connorových vlasů.

~ ~ ~

O dvacet let dříve...

„Vrať mi to, Connore!“

Zvedl zápisník výš, aby si pro něj malá Rory Jamesová musela skočit. Věnovala mu jeden ze svých vražedných pohledů, ale na rozdíl od ostatních kluků ve škole se jí ani jejích starších bratrů nebál. Pokud šlo o Connora, malá Rory byla na světě jenom proto, aby ji mučil.

„Co ti mám vrátit?“ zeptal se nevinně a posměvačně zamával jejím zápisníkem ve vzduchu nad hnědou hladinou rybníka. Ne že by jí ho snad chtěl vrátit – to ani náhodou. Za pár minut, až ho to přestane bavit, měl v úmyslu hodit ho do vody v naději, že Rory skočí za ním.

„Můj zápisník, ty pitomče!“ Rory vzdala snahu získat ho zpátky a přešla do fáze kopání, ale na to už byl připravený. Po pěti letech, kdy jí dělal ze života peklo, tušil, co může čekat, a věděl, že pokud jí dá šanci, srazí ho k zemi. Pak by ho nejspíš zase donutila jíst hlínu.

„Vrať jí ten sešit,“ vložil se do toho Zack, otravný kluk ze třídy paní učitelky Plumesové, který za Rory poslední dva týdny chodil jako

štěně. Connorovi ten kluk nevadil do té doby, než začal Rory pronásledovat. Byl to slušný basketbalista a věděl, jak vyrobit super municí do flusačky, ale Connor neměl rád, když se mezi něj a Rory někdo pletl.

„Dokážu se o sebe postarat sama,“ prohlásila Rory a nespouštěla z Connora oči, což ho nesmírně potěšilo, i když z toho vyrušení nebyl nadšený.

„Tak jí pro něj pojd,“ navrhl Connor, máchl jí rukou před obličejem a odstrčil ji dřív, než se ho pokusí kopnout, zatímco se bude soustředit na Zacka. S nadávkami, za které by jí otec vymydlil tu její nevyháchanou pusou, klopýtla dozadu, přepadla přes spadlý kmen a přistála v blátě. Connor by se zasmál, ale v tu chvíli měl na práci jiné věci.

„Fajn,“ odpověděl jen o něco menší chlapec, vrhl se k němu a chňapl po zápisníku. Connor se zrudlým povzdechem zdvihl sešit o něco výš. Jakmile se po něm Zack natáhl, Connor zahákl chodidlo mezi jeho nohy a zvedl ho právě ve chvíli, kdy se chlapec otočil, takže ztratil rovnováhu a po hlavě spadl do špinavé vody.

„Příště si hleď svýho,“ připomněl mu a zasmál se, když se kluk rozbřečel. Takhle vyvádět kvůli trošce bahnitě vody, to je ale trapák, pomyslel si Connor. To Rory by nebrečela. Nikdy nebrečela, což bral jako osobní výzvu.

Najednou však na svých zádech ucítil Roryiny drobné ručky a zpozna něj se ozvalo: „A ty příště nesahej na můj domácí úkol z matiky.“ S tím klopýtl dopředu a přistál ve vodě hned vedle toho přerostlého ufňukánka.

Connor se přetočil, vyprskl na Rory plnou pusou kalné vody a rozesmál se, když jí postříkala holou nohu. Usoudil, že to ani zdaleka nestačí, a použil její teď už promočený zápisník a cákal na ni, dokud nebyla stejně mokrá jako on.

Ani ho moc nepřekvapilo, že se na něj vrhla, místo aby utekla a rozplakala se, jako by to udělala většina holek, které znal. Rory Jamesová neutíkala ani nebrečela, obzvláště když měla příležitost nakopat mu zadek.

Jak se tam tak váleli ve špinavé vodě a snažili se přinutit jeden druhého polykat bahno, Connor si nemohl pomoci a usmál se. Mučit ji je prostě zábava, pomyslel si, když jí nacpal do pusy hrst bahna a bůhví čeho ještě.

~ ~ ~

O patnáct let dříve...

„Jste po škole, tak koukejte zmlknout!“ obořil se na ně učitel Williams.

Rory si odhrnula z obličejе vlasy postríkané zelenou, černou a růžovou barvou a ne poprvé se podivila, proč jim učitel nedovolil osprchovat se v šatnách nebo je neposlal domů, aby se umyli. Stejně budou zůstat po škole celé dva týdny, takže by se nejspíš nic nestalo, kdyby si svůj trest začali odpykávat až zítra. Dávalo by to větší smysl a alespoň by nemuseli stát vzadu v učebně na novinách, aby všude neroznesli barvu.

„To jsem jí právě říkal, pane Williamsi,“ ozval se Connor, a když se mu podařilo rozptýlit pana Williamse nábojem z flusačky letícím kolem jeho hlavy, nenápadně se natáhl a strčil do Rory, takže klopýtla a šlápla z novin na bílou, dočista vytřenou dlažbu.

„Ty parchante!“ zasyčela na něj Rory a skočila zpátky na noviny. Její barvou nasáklé punčochy však stačily zanechat na podlaze velké černočervené šmouhy.

„Jen počkej, až nám skončí trest, Rory. Zaplatíš za to, že jsem kvůli tobě propásl tréninky,“ prohlásil Connor a znovu do ní strčil, ale tentokrát se jí podařilo zůstat na novinách.

„Kdybys mě nešoupl do výtvarný třídy, tak tady netrčíme,“ odsekla a odstrčila ho, takže zakopl, ujely mu nohy, sklouzl po podlaze a zanechal za sebou působivý pruh zeleno-růžové barvy.

„Jestli má někdo právo být naštvaný, tak jsem to já. Kvůli tobě nemůžu jít do práce!“ zasyčela Rory a znovu do něj strčila, takže v barevném pruhu přibyla trocha černé.

Po téhle epizodě bude ráda, pokud ještě nějakou práci bude mít. Otec jí řekl, že jestli provede nějakou hloupost, dostane padáka. Doufala, že tím myslel nějakou hloupost v práci, protože jinak by byla v háji. Zdálo se totiž, že není den, aby se s Connorem do něčeho nezapletli.

V průběhu let se jejich rodiče, učitelé, kněz v kostele, trenéři, a dokonce i sousedé snažili držet je od sebe, ale nic nepomáhalo. Na-prosto nic. Posledních deset let nesměli být ve stejné třídě ve škole ani v kostele na hodině náboženství. Po škole nesměli hrát ve společných týmech, protože se všichni báli, že by se navzájem zmlátili baseballovými pátkami. Sousedé byli v pozoru, kdykoli je spolu někdo zahlédl.

Byla to pěkná otrava.

Za posledních deset let neuplynul ani jediný den – dokonce ani když loni ležela v posteli s chřipkou –, aniž by si navzájem dělali ze života peklo. Ještě si pamatovala, jak se ve dvě ráno probudila a zjistila, že jí Connor zastrkává příkrývky pod matraci tak, aby se nemohla ani hnout. Dodnes netušila, jak se mu každý den po celé dva týdny, kdy byla nemocná, podařilo vplížit se do jejího pokoje. Měla pokoj v prvním patře a okna nechávala pro jistotu zavřená. Ať dělala, co dělala, ten pitomec si vždycky našel způsob, jak se dostat dovnitř a rozčítit ji tak, aby se rychle uzdravila a mohla mu nakopat zadek.

Když čtrnáct dní po tom, co se uzdravila z chřipky, lehl on, dala si sakra záležet, aby mu to oplatila.

„Ale prosím tě, vždyť ani nemáš opravdovou práci. Vsadím se, že jen nosíš pití tomu svému *drahému tatíkovi*,“ řekl posměšně, byl jediný, kdo na to měl koule.

Místo odpovědi si jenom odfrkla. Její otec ji dřel z kůže. Rory dělala všechno, co museli dělat její bratři, a ještě víc, protože měla talent a zručně se oháněla pilami, kterých se nikdo z kluků nesměl ani dotknout. Každý den po škole se připojila k bratrům a k otci, ať už pracovali kdekoli, a pachtili se společně až do večera. Potom šli domů, uvařili si večeři, udělali domácí úkoly a odpadli.

Věděla, že je táta nutí tvrdě pracovat, protože je chce uchránit před problémy, ale nevadilo jí to. Ráda pracovala s rodinou a vydělávala si vlastní peníze. Nebylo také na škodu, že se učila řemeslu, kterému se chtěla věnovat po střední škole.

„Aspoň vím, kdo je můj otec,“ odpověděla, ačkoli věděla, že je to rána pod pás, ale na druhou stranu to, že ji zaklekl a cákal na ni litry barvy, nebylo o nic lepší.

„Mně zas aspoň máma neutekla s mlíkařem,“ zařval jí Connor přímo do obličeje a jí ruply nervy. Bylo jí jedno, že v místnosti je dvacet svědků, i to, že bezpochyby dostane měsíc po škole navíc. Jediné, na čem jí záleželo, bylo smazat tomu parchantovi z tváře jeho samolibý výraz.

„Byl to pošťák, ty šmejde!“ vykřikla Rory a vrhla se na něj.

„To je to samý,“ zamumlal Connor, sevřel ji do kravaty a stáhl ji k zemi.

~ ~ ~

O deset let dříve...

„Ale já tě miluju, Connore,“ řekla Jill, Jen, nebo jak se sakra jmenovala.

„Hm, to je hezké,“ odpověděl Connor nepřítomně, protože sledoval, jak ten blbec objal Rory a políbil ji – motá se kolem ní už příliš dlouho. „A teď mě omluv, musím si ještě něco důležitého zařídit,“ dodal a bylo mu jedno, jestli ho přes hlasitou hudbu uslyší.

„Connore!“ vyhrkla a chytila ho za paži, aby mu zabránila odejít. S otráveným povzdechem se jí jemně vykroutil a odešel. Když slyšel, jak mu vyznává nehynoucí lásku, málem obrátil oči v sloup.

Nemohl si pomoci, ale přemýšlel, co to s ní sakra je. Vyspali se spolu jenom jednou a za moc to nestálo. Nikdy jí nic nesliboval ani jí nevyznával lásku, ale z nějakého důvodu si myslela, že to znamená, že jsou si souzeni. Proč musí k čertu ženské do všeho tahat city? Dal jí přece jasně najevo, že ji chce jenom na sex.

„Páni! Co to Ricka napadlo, pozvat tebe a Rory na stejný večírek?“ zeptal se Ted, kluk, se kterým Connor chodil na střední, a se smíchem mu připil pivem na pozdrav.

„Nemám poněti,“ odpověděl Connor, aniž spustil oči ze své kořisti, protože měl asi pět minut, než se ho Rick a jeho kumpáni pokusí zastavit. Ještě před dvěma hodinami byl příliš unavený na to, aby se na tuhle párty vetřel bez pozvání, ale pak se náhodou zastavil natan- kovat a dát si vychlazenou limonádu a zaslechl, jak se ten hajzl před ním chlubí svým kámošům, že si to dneska večer rozdá s tou pannou z města a získá dvacet bodů.

Normálně by mu bylo ukradené, co má nějaký pitomý studentík za lubem, ale když uslyšel Roryino jméno, rozhodl se, že musí zakročít. Byla jeho – to on měl právo ji trápit, nikdo jiný. A už vůbec ne nějaký podělaný vysokoškolský grázl. Co na tom, že už nejsou děti, když ji mohl pořádně poškádlit, hned měl lepší den, a ať se propadne, jestli dovolí, aby jí nějaký kretén ubližoval. To byla sakra pořád ještě jeho práce. Kdysi dávno doufal v něco jiného, ale...

Tohle přání se mu nikdy nesplní a bylo zbytečné toužit po něčem, co se nikdy nestane, jak mu napovídal zdravý rozum. Před několika měsíci to pořádně zbabral a postaral se tak o to, že mezi nimi už nikdy nic nebude. Prozatím se musel spokojit s tím, že na ni bude dávat pozor a bude si užívat jejich každodenní škádlení, které ho nesmírně bavilo. Jelikož to bylo to jediné, co kdy budou mít společného, dával si na tom zatraceně záležet.

Když se Rory a ten týpek o chvíli později snažili odejít, Connor jim plynulým pohybem zastoupil cestu. Nevšímal si Rory, která ho probodávala pohledem, protože měl momentálně na práci důležitější věci. Očima zabloudil k jejich propleteným prstům a pak se tomu hajzlovi zadíval do tváře.

„Už jsi získal svých dvacet bodů, Marku?“ zeptal se ho, čímž pozornost všech přítomných strhl na sebe, ale na tom nesešlo.

Mark vykulil oči. „J-já nevím, o čem to mluvíš,“ lhal ten hajzlík, jako když tiskne.

„To musí být nanic, když máš problém s krátkodobou pamětí, zvláště na vysoký. Mám ti ji trochu osvěžit?“ zeptal se Connor. Ani si neuvědomil, že někdo vypnul hudbu, a bylo mu to jedno.

„J-j-já...“ zakoktal Mark nervózně, pustil Roryinu ruku a odstoupil od ní.

„Marku?“ Rory střelila pohledem z jednoho na druhého.

„J-j-já...“ koktal Mark znovu.

„Dobrá odpověď, Marku,“ provokoval Connor a přemýšlel, kam Rory na tyhle břídily chodí. Proti tomu poslednímu vypadal tenhle skoro jako Einstein.

Rory si ztěžka povzdechla a gestem mu naznačila, aby se do toho pustil. S touhle ženou se žádná dramata ani scény nekonaly. Zнала hru stejně dobře jako on a nehodlala vyšilovat kvůli hrozícímu úderu. Už se navzájem znemožnili tolikrát, že byli vůči veřejnému ponížení v podstatě imunní. To ale neznamenal, že si to Rory nechá líbit. Očekával, že přijde protiútok.

„Vypadá to, že tě chce tady tvůj přítelíček připravit o panenství, aby mu za to kámoši z bratrstva připsali pár bodíků,“ oznámil jí Connor a snažil se nedat na sobě znát, jak ho překvapilo, když zjistil, že je stále panna. Na druhou stranu jí den co den ničil život, takže by možná neměl být zase tak překvapený. Ztratil přehled o tom, kolik podobných zkrachovalých existencí od ní za posledních pět let odehnal.

Chvilí mlčela a pak se na Marka zamračila. „Je to pravda?“

Connor si odfrkl. Jako by jí snad někdy lhal. Už by ho opravdu mohla znát lépe.

„J-já... byla to...“ Mark ztěžka polkl a couval od Rory s rukama zvednutýma v obranném gestu. „Byla to jen sranda, vážně. O nic nejde.“

„Chápu,“ zamumlala Rory, ale nepokusila se utéct ani se nerozplakala, jak by to udělala většina žen. Prostě tam jen stála a z očí jí šlehalo blesky.

„Nechceš mě praštit, že ne?“ ujišťoval se Mark zbaběle.

Rory jen pokrčila rameny. „Nemusím.“

Mark se zamračil a spustil ruce. „Jak to?“

„Protože to udělají oni,“ odpověděl za ni Connor a zazubil se, když se davem prodralo pět obrovských chlapů a začali Marka obkličovat. Vypadali, že jsou připraveni roztrhat ho na kusy, a nejspíš to i udělají.

„Ale byla to jen –“ Ať už chtěl říct cokoli, přerušila ho pěst jednoho z Rorýných bratrů.

„Díky za upozornění,“ prohodila Rory, když procházela kolem Conнора.

„Žádný problém,“ hlesl a vydal se za ní. Už se těšil do postele, až se trochu prospí. Byl vyčerpaný, což byl nejspíš důvod, proč její reakci vůbec nečekal.

Jakmile vyšel ven, zjistil, že se po Rory slehla zem. Mělo mě to napadnout, pomyslel si Connor a vtom mu vylila na hlavu snad litr piva teplého jak chcanky.

„Ještě jednou díky,“ řekla mu mile, podala mu prázdnou sklenici a zamířila k autu.

„Žádný problém,“ zopakoval Connor, potlačil zívnutí a vyrazil za ní. Zastavil se jen na okamžik, aby někomu vytrhl z ruky velký pytel s ledem.

KAPITOLA 1

„No tak, no tak, no tak,“ zamumlala Rory, když čekala, až se na jediném semaforu ve městě rozsvítí zelená. Jakmile se tak stalo, s úlevou si oddechla. Ten pocit vzal však v tu ránu zasvě, když paní Churchová, nejstarší obyvatelka Goldenu v New Hampshiru, pochopila zelenou jako signál, aby se svým chodítkem přešla ulici.

Rory se podívala na slabě osvětlené hodiny na palubní desce a za-
kňourala. Má pět minut zpoždění! Nemůže se opozdit o pět minut.
Ne dnes. Normálně by ji to jen rozčilovalo, ale dneska jako by šlo o ži-
vot. Potřebovala, aby paní Churchová dostala svůj šestadevadesáti-
letý zadek přes ulici dřív, než se na semaforu zase rozsvítí červená.

Poklepávala palci o volant a upřeným pohledem se snažila přimět
paní Churchovou k rychlejší chůzi, čímž však jen přitáhla její pozor-
nost. Starší žena zastavila přímo před Roryním novým, popravdě
spíš zánovním, džípem a s úsměvem jí zamávala.

Rory potlačila nutkání naznačit stařence, aby hnula kostrou, při-
nutila se k úsměvu a také jí zamávala. Po několika vteřinách se paní
Churchová pomalu otočila nazpět, zvedla chodítko, postavila ho pár
centimetrů před sebe a šouravou chůzí pokračovala v cestě. Rory
sledovala, jak chodítko znovu zvedla, přidala dalších pár centimetrů
a zase o kousek popošla.

Naskočila červená.

Rory zasténala, když se paní Churchová otočila a věnovala jí dal-
ší vřelý úsměv. Uvažovala, že vystoupí z auta a pomůže jí přejít přes
ulici, ale věděla, že by ji tím jen povzbudila k dalšímu zastavení při-
mo uprostřed cesty a vychloubání se svými pravnoučaty.

Všemi čtyřiatřiceti.

O dvě červená a tři zelená světla později byla paní Churchová bez-
pečně na druhé straně ulice a Rory se rozjela. O další dvě minuty

později už stála před hlavním sídlem McGillovy firmy na Center Street a čekala, až z jejího parkovacího místa vyjede minivan plný dětí, který řídila žena působící dojmem, že určitě vypění, jestli ještě jednou uslyší „*Sláva nazdar výletůůů...*“.

Zatímco Rory čekala, až dodávka vycouvá, zapnula levý blinkr, čímž si parkovací místo oficiálně nárokovala, a zároveň využila příležitosti, aby zklidnila svůj dech. Nejspíš by nevypadalo profesionálně, kdyby dorazila zpocená a udýchaná jako feták toužící po dávce kokainu. Na druhou stranu by jí opravdu bodl velký hrnek horké čokolády s pořádnou porcí maršmelounové pěny, což byla její jediná skutečná slabost. Možná že po tomhle by si mohla –

Tok jejích myšlenek přerušilo uvědomění, že její místo je volné. S úlevou si povzdechla a začala odbočovat, když jí cestu zkrátil černý pick-up a zabral jí místo.

Rory se na chvíli nezmohla na nic jiného, než že zůstala sedět a šokovaně zírala, udivená, že někdo ignoruje všeobecně uznávané pravidlo, že hodíte-li blinkr, parkovací místo je vaše. Copak si nevšiml, že odbočuje?

Všechny myšlenky na to, že jde o pouhý omyl, se jí však vykouřily z hlavy, jakmile řidič vystoupil z auta. Zatnula čelist a stiskla tlačítko pro otevírání okénka na straně spolujezdce. Jakmile bylo stažené, zdvořile požádala toho, kdo byl prokletím jejího života, aby se svým vozem popojel.

„Pohni zadkem, O’Neile! To je moje místo!“

Ten parchant se usmál.

Usmíval se na ni!

„Aha, vážně?“ zeptal se Connor s předstíranou nevinností, ale Rory věděla, že ten muž není žádné neviňátko. Byl to pěkný mizera, prozrazoval ho dokonce i jeho vzhled, ale díky tomu jeho zatracenému úsměvu mu všechno procházelo.

Parchant, který jí ničil život.

„Ano!“ vyštěkla Rory. „Dobře víš, že je to moje místo! Proč bych tu jinak seděla a čekala se zapnutým blinkrem?“

Dramaticky si povzdechl. „Teď když o tom mluvíš, je pravda, že jsem si něčeho takového všiml.“

„Tak koukej přeparkovat!“ pobídla ho. Dneska neměla náladu hrát jejich obvyklou hru, kdo koho naštvě dřív. Musela podepsat důležitou smlouvu, sakra!

Přikývl, upravil si kravatu a naklonil se do kabiny svého auta. Rory poklepala palci o volant a opět byla ráda, že ten chlap má dost rozumu na to, aby jí dnes ráno nedělal naschvály. Možná že tentokrát bude –

„Přeparkuju,“ prohlásil a odmlčel se, když se složkou v ruce poodstoupil od pick-upu a zabouchl dveře, „hned po svojí schůzce.“

Seděla tam s pusou dokořán a ten provokatér se smíchem zamířil pryč.

~ ~ ~

„To nám ten den hezky začíná,“ vydechl si Connor šťastně, když vstoupil do klimatizované kanceláře. Utahovat si ze ženy by nemělo být tak zábavné, ale bylo. Pokud šlo o Rory, bylo tomu tak vždycky. Vždyť ji rád trápil už ve školce.

Jistě, byl tu tucet dalších holčiček, které mohl mučit barvami, lepidlem a strkat je do bláta, ale proč se namáhat, když malá Rory Jamesová byla vždycky poblíž? S těmi dvěma copánky, chlapeckým obléčením a vševědoucností si o to přímo koledovala. Jako školní rváč a tyran měl za úkol udělat jí ze života peklo a toto svoje poslání bral před lety vážně. K čertu, pořád ho bral vážně.

Na jejich škádlení bylo něco, co mu vždycky vykouzlilo úsměv na tváři. Nejspíš proto před třemi lety koupil zchátralý dům hned vedle jejího. Jistě, byly i jiné domy, které mohl koupit za poloviční cenu, ale sousedit s Rory stálo za všechny peníze.

Přejel si rukou po zátylku, uhladil si vlasy a zamířil k malé červeňáčí sekretářce, která se snažila předstírat, že se na něj nedívá.

„Dobré ráno, Mary, to máme ale pěkný den, že?“ zašvitořil Connor se svým nejroztomilejším úsměvem.

Přikývla a stydlivě odvrátila oči. „Pan McGill za vámi přijde za pár minut, pane O’Neile. Posadte se, prosím, a dejte si kávu,“ zamumlala tiše a ukázala na malý prostor se třemi židlemi postavenými u zdi a stolkem s občerstvením, na němž stál luxusní kapslový kávovar.

„Děkuju,“ zavrnl Connor, mrkl na Mary a zamířil ke kávovaru. Usoudil, že šálek kávy mu pomůže uklidnit nervy. Ne že by snad pochyboval o tom, že tu práci dostane. Tentokrát byl úspěch zaručen. Věnoval tomu spoustu času a mohl svou nabídku podložit dosavadní kvalitní prací. Nikdo v okruhu sta mil se jeho nabídce nevyrovnal. Ta zakázka byla prakticky jeho.

Už sahal po kapsli s francouzskou vanilkovou kávou, když vtom mu padla do oka jiná, hnědá kapsle. Zvedl ji a škodolibě se usmál, držel v ruce poslední porci horké čokolády. Ne že by ji měl nějak zvlášť v oblíbě, to opravdu ne, ale znal jistého člověka, který ji přímo zbožňoval.

O chvíli později už seděl na židli a popíjel horkou čokoládu. Kafe to sice nebylo, ale co už. Odložil složku na prázdnou židli vedle sebe, pomalu usrkával nápoj a čekal.

Ani se nesnažil skrýt pobavení, když Rory doklopýtala na recepci a namířila si to rovnou k Maryině stolu, přičemž skoro sedmkrát upadla. Nikdy nepochopil, proč se snaží chodit na podpatcích. Už tak byla vyšší než většina žen ve městě a nejspíš i spousta mužů. On mezi ně však nepatřil, protože ji o dobrých deset centimetrů převyšoval. Podpatky opravdu nepotřebovala, ale docela se mu líbilo, co dělají s jejíma krásnýma opálenýma nohama. I když by to nikdy nepřiznal, v byznysovém kostýmku, který zdůrazňoval její ňadra velikosti D (vsadil by svůj život, že to byla děčka), a na vysokých podpatcích, ve kterých očividně neuměla chodit, jí to moc slušelo, byla to bezpochyby ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl.

Všiml si, že se dnes nalíčila, což bylo zajímavé. Vypadala dobře, ostatně jako vždycky. Obzvlášť se mu líbily její vlasy. Vždycky se mu líbily, i když je nosívala spletené do copánků. Na jejích vlnitých

karamelových vlasech s přirozeným blond melírem a nebesky modrých očích bylo něco, co ho přivádělo k šílenství.

Sledoval, jak jí Mary oznamuje, že pan McGill nestíhá, a gestem jí naznačila, aby se posadila. Rory nevypadala, že by jí čekání těšilo, ale když ho o pár vteřin později spatřila, její výraz se změnil z nespokojeného na našťavý. Přimhouřila oči, doklopýtala ke stolku s občerstvením a přitom ho celou dobu probodávala pohledem.

Connor usrkával nápoj a sledoval, jak Rory hledá svoji milovanou horkou čokoládu.

„Mary, je tu nějaká horká čokoláda?“ zeptala se ta malá závislačka a vypadalo to, že se nemůže dočkat své dávky.

„Promiň, zlato, ale jestli tam není, tak došla.“

Rory s povzdechem přikývla a opatrně přešla deset kroků k židlím, když vtom se náhle zastavila a s planoucíma očima pohlédla na Connora.

„Děje se něco, Rory?“ zeptal se Connor, jako by netušil, co ji tak rozzuřilo.

„Sedíš uprostřed,“ procedila skrz zuby.

Ostentativně se podíval dolů. „Hmm, už to tak vypadá,“ odpověděl pobaveným hlasem.

„Uhni,“ požádala ho a netrpělivě mu naznačila, aby zvedl zadek.

S povzdechem se napil. „Nemůžu.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“ naléhala.

„Obojí.“

Rory se na Connora podívala, střelila pohledem z jedné prázdné židle na druhou a pak se zoufale rozhlédla po další. Když nenašla žádný způsob, jak se od něj vzdálit, což by samozřejmě nejradši udělala, posadila se na židli po jeho pravici co nejdál od něj.

S dlouhým hlasitým povzdechem natáhl Connor pravou ruku a pak, aby Rory rozčilil ještě víc, ji spustil na opěradlo její židle.

„Není ti to trapný?“ zeptala se Rory a významně se zadívala na jeho ruku.

Connor zavrtěl hlavou. „Ne, ani ne.“

Otevřela ústa, nejspíš aby mu už tak po milionté vynadala, ale pak je zase zavřela, zavrtěla hlavou a zamumlala: „Dneska nemám na hraní čas.“

To byla škoda, protože se mu jejich každodenní bitvy docela líbily. Okázale se napil. „Mmmm, to je dobrá čokoláda.“

Rory se na něj podívala a pak očima spočinula na jeho hrnku.

„Vzal sis poslední horkou čokoládu?“

„Hmm,“ odpověděl Connor a znovu se napil.

Rory pomalu přikývla. „Chápu.“

„O tom nepochybuju.“

Zrovna když si chtěl dopřát další doušek horkého krémového nápoje, který mu s každou vteřinou chutnal víc a víc, bodla ho prstem do boku a zároveň sáhla po jeho šálku. Pokusil se ho odtáhnout, ale ona mu ten zatracený prst zaryla ještě hloub.

Do hajzlu! To vážně bolelo!

Connor usoudil, že bude lepší vzdát se čokolády než se tam kvůli ní rozbrečet, a hrnek pustil. Rory zakroutila prstem a ještě jednou ho pořádně dloubla, teprve pak se stáhla. Zlostně na ni hleděl a třel si bok, zatímco ona spokojeně usrkávala *jeho* čokoládu.

Zatraceně, v jeho životě toho bylo hodně k politování, ale právě teď ze všeho nejvíc litoval, že jí v šesté třídě ukázal tenhle malý trik, když se nenechala předběhnout ve frontě na oběd. S úšklebkem si mnul bolavé místo. Zdálo se, že ten pohyb za ta léta zdokonalila.

„Jen abys věděla, plivl jsem do toho,“ zalhal.

Jen pokrčila rameny, většina žen by nejspíš vyjekla, začala se dávit a strčila mu ji zpátky. Ne však Rory Jamesová. Ta si místo toho znovu pořádně lokla.

„Myslím, že vůči tvým bacilům jsem imunní už od deváté třídy,“ podotkla, čímž vyvolala na jeho tváři úsměv.

Ach, staré dobré časy. Šest měsíců se mu dařilo nacházet způsoby, jak jí plivat do jídla a pití, aniž by na to ona a její partička podivnů, šprtů a ňoumů přišly. Connorovi kamarádi samozřejmě odváděli pozornost, aby se mohl vloupat do její skříňky a všechno si nafotit.

V den jejích narozenin vložil všechny ty krásné fotky do malé krabičky, dárkově ji zabalil a dal ji Rory do skříňky. Pak se opřel o protější skříňku a se všemi svými kamarády a polovinou školy čekal na Rory. Všichni sledovali, jak otevírá skříňku, zvědaví na její reakci. Když uvnitř našla dárek, nejdřív se tvářila překvapeně. Jakmile si však začala prohlížet fotky, překvapení se změnilo v hrůzu a začala se dávit.

Všichni se rozesmáli.

Connor si pamatoval, jak tam namachrovaně stál a čekal, až konečně zareaguje jako holka a rozbřečí se. Ona však klidně uložila fotky zpátky do krabice, znovu potlačila dávení a vrátila ji do skříňky. Popadla oběd, do kterého on a všichni jeho kamarádi naplivali – měla koneckonců narozeniny –, a napochodovala si to přímo k němu.

Neplakala, nekřičela na něj. Dokonce mu ani nevyhrožovala, že to řekne tátovi a svým celkem urostlým bratrům. Místo toho ho kopla kolenem do koulí. Když ležel zhroucený na zemi, nacpala mu do krku půlku svého oběda, zatímco jeho kamarádi řvali smíchy. Ale stálo to za to. Ani měsíc sezení po škole, který následoval, mu nemohl tu radost zkažit.

„Pane O’Neile? Slečno Jamesová? Můžete jít dál.“

KAPITOLA 2

Rory se posadila na polstrovanou židli a snažila se skrýt rozčilení z toho, že sedí vedle toho mizery. Nedokázala pochopit, proč pan McGill s jejích nabídkami nakládá zrovna takhle. Už před měsícem, když předkládala svoji nabídku na tento projekt, věděla, že Connor hodlá udělat totéž. Tenkrát ještě o nic nešlo, protože podnikali ve stejném oboru, a tak nebylo nic neobvyklého, že usilovali o stejné zakázky.

Obyčejně se však tyhle záležitosti řešily v soukromí. Nevzpomínala si, že by někdy předtím byla v místnosti se svým konkurentem,

když jí klient oznamoval svoje rozhodnutí. Jediné vysvětlení, které jí napadlo, bylo, že zákazník doufá, že využije jejich všeobecně známou vzájemnou nevraživost k rozpoutání cenové války.

To se však nestane. I když by zakázku na sídle Strawberry Fields ráda získala, nehodlala se s Connorem dostat do další trapné veřejné konfrontace. Při vzpomínce na tu, která proběhla minulý měsíc na Jahodovém festivalu, se pořád ještě ošívala.

Věci by se pravděpodobně nevymkly kontrole, kdyby se do situace nezačaly plést jejich drahé polovičky, ale jakmile se Mary Lee rozhodla ji kritizovat a Jeff to vzal jako signál, aby se pustil do Connora, šlo to rychle z kopce. Dobře, začala si, hodila Mary Lee na hlavu kbelík s rozmačkanými jahodami, ale na svoji obranu musela říct, že nikdo by nedokázal donekonečna poslouchat nadávky typu „blbá kráva“, aniž by mu ruply nervy.

Stále nechápala, proč jim festivalový výbor na rok zakázal vstup, když zaplatili za všechny ty jahody, které zničili. Alespoň že na příštím ročníku festivalu měla slíbené místo pro stánek svojí firmy Shadow Construction. Pravda, bude ho muset obsluhovat jeden z jejich bratrů, což nejspíš nedopadne dobře, ale aspoň bude mít její firma zastoupení na největší akci ve městě.

Connor, který seděl na židli vedle ní, se zavrtěl, nejspíš byl stejně nervózní jako ona. Vtom jí hlavou prolétla myšlenka, která ji rozrušila. Kdyby na to skutečně přistoupil a pokusil se její nabídku přebít, hodlala mu cestou ven natrhnout zadek.

Když si vzpomněla, jak to udělala naposledy, zacukaly jí koutky. Pravda, bylo to týden poté, co jí provedl totéž, ale aspoň na sobě neměla růžové boxerky se srdíčky jako jistý člověk v baru, kterého nebude jmenovat. Náramně se s bratry bavili, když sledovali, jak kluci vyjíždějí po Connorovi a celý večer mu posílají drinky. Tu noc sázela šedesát ku čtyřiceti, že ji zabije holýma rukama.

„Jak oba víte,“ spustil pan McGill, takže Rory obrátila svoji pozornost zpátky k němu, „měli jsme problémy se získáním stavebního povolení a období silných dešťů pozdrželo plány o šest měsíců.“

Oba přikývli.

„Vím, že jste asi velmi zmateni, proč jsem požádal obě vaše stavební společnosti, Shadow Construction i Highland Construction, o společnou schůzku.“ Naštěstí je nenechal v napětí příliš dlouho. „Já a moji partneři bychom chtěli, aby byl hotel Strawberry Fields do listopadu v provozu.“

„To je za pět měsíců,“ vyhrkla dřív, než se dokázala ovládnout.

Connor po ní střelil otráveným pohledem, nejspíš proto, že konstatovala zřejmé věci. Bylo jí úplně jedno, jestli toho chlapa rozčílí. Na tom jí nemohlo záležet méně. Záleželo jí však na tom, aby bylo jasné, že její společnost v žádném případě nedokáže zprovoznit hotel Strawberry Fields za pět měsíců. Za rok? Ano, a to ještě jenom v případě, že by najala deset lidí navíc a tlačila na přesčasy.

Za pět měsíců se to ale zvládnout nedalo.

„Ano, to je,“ přikývl pan McGill na souhlas. „Jak jistě oba víte, na sídle Strawberry Fields je trochu práce,“ pokračoval a Rory se jen stěží dokázala ubránit nevěřícímu povzdechu.

Sídlo Strawberry Fields potřebovalo kompletní rekonstrukci. Všechny příčky v domě se budou muset vybourat, dlouhá příjezdová cesta strhnout, zahrady upravit. To bylo jen několik hlavních věcí, které bylo třeba udělat. V kanceláři však měla také patnáctistránkový seznam všech drobných problémů, kterým musela věnovat pozornost, a právě ty jí zaberou nejvíce času.

„Vím, že je to velmi neobvyklé, ale rádi bychom si najali obě vaše společnosti, aby spolupracovaly a dokončily projekt včas,“ oznámil jim pan McGill s nervózním úsměvem a oba tím šokoval natolik, že mu odpovědi bylo jen hrobové ticho. Nebyla si ani jistá, jestli v tu chvíli dýchá nebo jestli to vůbec umí.

Přece od nich nemohl očekávat, že právě oni dva budou spolupracovat. Nebo ano? Vždyť by se navzájem zabili! To vědělo celé město. K čertu, vždyť se místní několikrát sázeli o to, kdy a jak si vzájemně zakroutí krkem.

Tohle přece nemohla být pravda.

I když by na sídle Strawberry Fields moc ráda pracovala, opravdu si nebyla jistá –

„V případě, že do toho oba půjdete a dodržíte náš termín, dostane každý z vás prémii padesát tisíc dolarů k těm dvaceti procentům, které jsme se už rozhodli přidat k vašim nabídkám,“ pokračoval pan McGill. „Tedy pokud si oba myslíte, že na tomhle projektu dokážete pracovat společně a bez problémů,“ vymínil si podmínku a věnoval jim přísný pohled.

Rory se podívala na Connora a zjistila, že na ni zírá. Oba přimhouřili oči a snažili se rozhodnout, jestli jim bude taková částka stačit, aby se navzájem nezabíli. Po několika napjatých okamžicích pomalu přikývli.

Za takové peníze byla víc než ochotná udělat spoustu věcí, které dělat nechtěla – například nechat naživu toho parchanta, který jí ničil život.

~ ~ ~

S širokým úsměvem na tváři vešel Connor do hospody U O'Malleyho. Nemohl se neusmívat. Nejenže získal nejžádanější projekt desetiletí, ale po jeho dokončení také dostane velmi tučnou prémii. Všiml si pěti urostlých mužů sedících úplně vpravo, kteří na něj nepokrytě zírali, a připomněl si problém, který bude muset rychle vyřešit.

Ta malá divoška si bezpochyby myslela, že na tomhle projektu budou opravdu pracovat společně, což bylo smutné, protože v této fázi hry už by ho měla odhadnout lépe.

Tenhle projekt byl jeho a čím dřív na to Rory přijde, tím líp pro všechny. Jistě, naoko s ní bude dál spolupracovat. Mohla by mu nosit obědy nebo tak něco, aby byla užitečná, ale od jeho projektu se bude držet dál. A mít k dispozici její partu bude příjemný bonus.

Nijak ho netěšilo, že bude muset najmout další brigádníky. Na vybírání uchazečů teď nebyl čas a rozhodně nechtěl, aby právě na tomhle

projektu pracoval nějaký zelenáč. Potřeboval zkušené lidi a musel uznat, že Roryina parta je dobrá. Střelil pohledem po pěti mužů, kteří se zjevně nemohli rozhodnout, jestli mu nakopou zadek, nebo se pustí do předkrmu.

Spolupráce s bratry Jamesovými na tomhle projektu byla jako výhra v loterii. Ne že by to kdy přiznal, ale tihle chlapi byli nejlepší, dokonce lepší než jeho tým. Pracovali tvrdě, svoje projekty vždycky dokončili včas a jejich práce byla bezesporu nejkvalitnější v okolí. Nic z toho by samozřejmě nikdy nepřipustil. Ne, když byl jejich hlavním konkurentem. Jeho kluci byli dobří, velmi dobří, ale chyběl jim talent, kterého měli Jamesovi hoši na rozdávání.

Co by za to dal, kdyby měl ve své partě být jen jednoho z nich. Mohl by šéfovat jeho chlapům. Za posledních pět let nejednou vážně uvažoval o tom, že bude riskovat válku s Rory a pokusí se ulovit jednoho z jejich bratrů. Kdyby se mu podařilo získat jednoho jediného, nejspíš by na svoji stranu přetáhl i ostatní. Očima zabloudil k nejstaršímu Craigovi. Byl jasným vůdcem skupiny. Pokud by ho dostal, ostatní by ho pravděpodobně následovali.

Connor stále nemohl přijít na to, proč ti muži pracují pro svoji mladší sestru. Každý z nich si mohl snadno založit vlastní firmu a být silnou konkurencí té jeho, ale neudělali to. Nepochyboval o tom, že pro Rory pracovali ze strachu před starým Jamesem. Jeho synové už sice byli dospělí, ale on stále vládl rodině železnou pěstí. Nejspíš klukům řekl, aby sestře pomohli, a oni ochotně uposlechl rozkazu, protože se báli, že by s nimi jinak stařík rychle vyběhl. Sakra, ani Connor nebyl takový blázen, aby se ke starém Jamesovi otočil zády.

Na druhou stranu, kdyby se některý z bratrů Jamesových po práci na tomhle společném projektu rozhodl, že bude raději pracovat pro něj, proč by mu to vymlouval?

„Dostali jsme to?“ zeptal se předák Andrew, jeden z Connorových nejstarších přátel, když se usadili ke kulatému stolu v zadní části hospody.

„Jasně,“ odpověděl Connor a s úsměvem se ohlédl na bratry Jamesovy. „A možná ještě něco navíc.“

~ ~ ~

„Věděla jsi, že Connor je gay?“

Při té otázce Rory klopýtla, i když už se přezula do pracovních bot a převlékla se do džínů a obvyklého šedého trička. Než stačila naražit hlavou do cihlové zdi, Sean se natáhl a chytil ji za paži, aby jí pomohl znovu získat rovnováhu, což bylo celkem obdivuhodné, protože přitom vůbec nespustil oči z talíře s jídlem, který měl před sebou.

„Díky,“ řekla Rory a posadila se na volné místo vedle Briana.

„Není zač,“ odpověděl Sean a zakousl se do cheeseburgeru.

„Tak co?“ Bryce k ní přistrčil hrnek horké čokolády, ze které se ještě kouřilo, zatímco Craig gestem přivolal servírku.

„Co tak co?“ opáčila Rory, než se posilnila douškem čokolády. Nebyla tak dobrá jako ta její, ale pořád se to dalo.

„Věděla jsi, že je gay?“ zasyčel Sean, když před ni Luanne položila velký tác s cheeseburgerem, hranolky, cibulovými kroužky a zelným salátem.

Connor O’Neil a gay?

To bylo k smíchu. Rory si odfrkla, znovu se napila čokolády a vzala do ruky nůž. Zrovna když rozkrojila hamburgeru napůl, Brian se k ní natáhl a polovinu si vzal. Když zvedla housku na zbývající polovině, Johnny z ní vybral cibuli. Sean a Bryce si vzali její hranolky, zatímco Craig a Brian si rozdělili její cibulové kroužky. Když jí na talíři zbyl jenom zelný salát a půlka hamburgeru, každý z mužů jí na talíř postupně vyklopil svůj salát s extra smetanovým francouzským dresinkem.

Trvalo jí to sice několik let, ale už si je pěkně vycvičila, pomyslela si Rory se spokojeným oddechnutím a zakousla se do hamburgeru.

„Proč si myslíš, že je gay?“ zeptala se a napíchla na vidličku lahodně vyhlížející kolečko okurky polité dresinkem.

„Pořád na nás civí,“ odušil Brian a kývl hlavou za sebe.

Rory se napila čokolády a naklonila se doleva, aby se podívala mezi své dva bratry. Někdy si připadala, jako by měla vlastní ochranku. Mít velké a silné bratry se rozhodně hodilo, když potřebovala pomoci se stěhováním nebo otevřít sklenici s okurkami, pomyslela si nepřítomně.

„Zase to dělá,“ zasyčel Johnny a posunul se na stranu, aby na Connora viděla lépe. Jak se dalo očekávat, skutečně je pozoroval. Vlastně i jeho kamarádi. Povídali si a gestikulovali směrem k nim. Nepochybně je našťvalo, jak se celá záležitost vyvrbila. To jí taky, ale byla ochotná to přetrpět, pokud se jí bude klidit z cesty.

Jako by Connor vycítil její myšlenky, podíval se přímo na ni, výhrůžně přimhouřil oči a ona mu věnovala jeden ze svých vražedných pohledů. Když se na sebe dívali, všechno kolem nich jako by zmizelo. Jistě, bylo to dětinské, ale nemohla si pomoci. Dokonce i když mezi nimi procházeli lidé, ani jeden z nich neuhnul očima.

Už se jí z toho zírání začínala trochu točit hlava, ale odmítala odvrátit zrak jako první. Tentokrát ne. Chtěla –

„Nejspíš mají jenom škodolibou radost. Nic si z toho nedělej, ses-třičko, další zakázku dostaneme my,“ prohlásil Craig a odvedl tak její pozornost od toho zmetka, který ji propaloval očima. Odvrátila pohled, ale ještě stačila zachytit jeho vítězoslavný úsměv.

Ten parchant!

„Ale my jsme ji dostali,“ odpověděla Rory, pokrčila rameny a napila se lahodné čokolády.

Její bratři se na ni zamračili a přestali jíst, což se jim vůbec nepodobalo, protože na stole bylo stále ještě dost jídla.

„Dostali?“ zeptal se Brian se zmateným výrazem ve tváři.

„Před necelou půlhodinou jsem podepsala smlouvu. Je naše,“ oznámila jim Rory a znovu pokrčila rameny.

Bratři se přes rameno ohlédli na Connora a pak zpátky na ni. „Tak proč to vypadá, že oslavují? Nedovedu si představit, že by Connor měl radost z toho, že kvůli tobě přišel o smlouvu,“ podotkl Bryce a toužebně se zadíval na hamburger, který jí zbyl na talíři.

„Jo, vypadá podezřele šťastně na člověka, který právě přišel o milionovou zakázku,“ prohlásil Johnny a jeho ruka se pomalu blížila k jejímu hamburgeru. Craig ho s těžkým povzdechem plácl po ruce.

Johnny jí věnoval rozpačitý úsměv a pokrčil rameny. Věděla, že si nemůže pomoci. Už v šesti letech byli její bratři jako otesánci. Snědli všechno, na co přišli, a nebýt Craiga, nejspíš by zemřela hladu. Ostatní bratry držel na uzdě a staral se o to, aby měla vždycky dost jídla.

„Jo, no, on totiž tu zakázku dostal taky,“ odpověděla Rory rychle a ošila se, protože netušila, jak na to zareagují.

Jak tam tak seděli a zírali na ni, Rory se přistihla, že si odkašlává a nervózně sebou vrtí, dokud se Bryce konečně neozval: „Děláš si srandu, že jo?“

„Ráda bych,“ řekla Rory a znovu se napila čokolády. Její bratři se opět ohlédlí přes rameno a tentokrát se ten chlap, který byl prokletím jejího života, dokonce odvážil na ně mrknout.

Rory mu nenápadně ukázala vztyčený prostředníček a sledovala, jak na ni Connor opět nebezpečně přimhouřil oči. Její bratři znovu obrátili pozornost k ní, a tak se zatvářila jako nevinátka a usrkla čokoládu.

„Já tomu nerozumím,“ prohlásil Sean. „Jak jste tu práci mohli získat oba?“

Rory si odkašlala a tiše zamumlala: „Vypadá to, že na téhle zakázce budeme spolupracovat s Highland Construction.“

Nastalo ohromené ticho. Pohlédla na svoje bratry, kteří se na ni dívali, jako by jí narostla další hlava.

„Každý z nás dostal smlouvu s dvacetiprocentní přírážkou a slušnou prémie, pokud to stihneme do listopadu,“ vysvětlovala Rory a sledovala, jak jim dochází, co jim právě řekla.

Všichni bratři zakleli, otočili se a znovu se zamračili na muže, který se stále samolibě usmíval a pokukoval jejich směrem. Pak se pomalu otočili zpátky k Rory a upřeně se na ni zadívali.

„Proč jsi jim neřekla, že to zvládneme i bez Highland Construction?“ dožadoval se Sean vysvětlení. Když se Johnny znovu pokusil chňapnout po jejím hamburgeru, Craig už mu v tom nebránil.

Skvělé, velké děti se na ni zlobily. To je jedno. Přenesou se přes to.

„Vypadám snad, že s ním chci pracovat?“ zeptala se Rory a oni při její otázce svrátili čelo. „Neměla jsem na výběr. I kdybychom najali další lidi, nestihneme je včas zaučit. Nezvládli bychom to v termínu. Když to budeme dělat sami, celá marže padne na další vybavení. Na vybavení, které už Highland Construction má. Stačí, když budeme tvrdě makat jako na každém jiném projektu, dodržíme termín a to je celé. Jediný háček je v tom, že musím spolupracovat s tím všivákem, ale když to zvládnú já, tak vy taky.“

Bratři se tvářili zamyšleně a zvažovali, co řekla. Nakonec Craig pokrčil rameny a prohlásil: „Dokud se bude držet zpátky, nemusí mít o svůj zadek strach.“

KAPITOLA 3

„To je ono, chlapče,“ cukroval Connor, když to sedmdesátikilové tele naklonilo hlavu ke straně a zkoumavě si ho prohlíželo. „No tak, ty hromotluku, víš, že to chceš,“ pokračoval, zvedl párek namočený do arašídového másla o kus výš a pomalu s ním začal pohybovat ze strany na stranu, jak se na něj snažil toho netečného mizeru přivábit.

Ten zplozenec pekla, kterému Rory směle říkala pes, si hladově olízl čenich a očima se zaměřil na lákavou pochoutku. Connor se s úsměvem předklonil a natáhl se pro tašku s notebookem, aby z ní mohl vyndat kufřík a spisy pro Strawberry Manor. Před deseti minutami ji nerozumně položil na zem a teď zjistil, že na ní ta obluda leží.

Odhodil pamlsek na Roryin pozemek, pes na něj naposledy pohlédl a rozběhl se za ním. Connor neztrácel čas, natáhl se a popadl tašku, protože moc dobře věděl, že se zvíře co nevidět vrátí. Někdy se zdálo, že mu ten zpropadený čokl dělá větší naschvály než Rory.

Právě se chystal zajít do domu, ale vtom vjel na Roryinu příjezdovou cestu povědomý červený sedan. Copak se toho břídila ještě nezabavila? Už to byly tak tři čtyři týdny, co naposledy viděl, jak kolem ní ten kretén čmouchá. Pravdou bylo, že muži, s nimiž Rory chodila – podle jeho názoru samí ubožáci –, se většinou u ní doma přestali objevovat krátce potom, co se s ním seznámili, což mu vyhovovalo.

Zjevně však neodvedl svoji práci dobře, když se tenhle slizoun odvážil vrátit. Sledoval ho, jak vystupuje z auta, uhlazuje si vlasy dozadu a rovná si očividně novou košili a kalhoty, a říkal si, co je to za ňoumu.

Když ten chlapík spatřil Connora, ztuhl a zřetelně polkl. Hlasité, hrozivé zavření ho přimělo o pořádný kus ucouvnout. Connora to potěšilo, a tak vytáhl z pytlíku druhý párek namočený v burákovém másle a hodil ho psovi, kterého se Rory odvážila pojmenovat Bunny, jako by to byl nějaký roztomilý zajíček. Psisko pochoutku spolгло jako malinu, ale celou dobu přítom vrčelo a nespouštělo oči z toho idiota, který odmítal vylézt zpoza auta.

Jako by ho ten kus plechu mohl ochránit, pomyslel si Connor s povzdechem a přešel k rohu svého velkého bílého viktoriánského domu, který byl shodou okolností vzdálený necelých šest metrů od rohu toho Roryina, téměř totožného s tím jeho. Domy byly před více než dvěma sty lety postaveny jako identické, jen s obrácenou dispozicí. Hlavní ložnice každého domu měla vlastní otevřenou terasu, která vnější zdi přesahovala o dobré tři metry, takže je od sebe dělil jen asi třiceticentimetrový prostor.

Domy postavili dva bratři – jednovaječná dvojčata – pro svoje manželky, jenomže potom zjistili, že se jejich ženy nemohou vystát. Alespoň tak to Connorovi vyprávěl jeho realitní makléř, když dům kupoval. Jestli to byla pravda, nebo ne, mu bylo celkem jedno. Záleželo mu jenom na tom, že až si Rory večer sedne na terasu, aby si odpočinula, může ji s potěšením přivádět k šílenství.

Když dům koupil, odděloval je od sebe úzký pruh pozemku s vysokým dřevěným plotem, který začínal u silnice a končil na zadní straně zahrady. Rostly tu velké okrasné stromy, které byly téměř stejně

vysoké jako dům a bránily ve výhledu. Protože Connor koupil dům v podstatě hlavně pro zábavu, nechal stromy hned druhý den pokácet a plot odstranit.

Rory byla tehdy naštvaná, ale rychle ji to přešlo a soustředila se na rekonstrukci své vily, zatímco on dělal totéž s tou svou. Trvalo mu dva roky, než ji upravil podle svých představ, ale stálo to za to. Nejdřív uvažoval, že dá domu modernější vzhled, ale po první noci na nové adrese se přiklonil k původní dobové podobě. Stálo ho to víc času, peněz a spoustu dohadů, ale s výsledkem byl spokojený.

Když nemovitost kupoval, původně měl v plánu, že ji opraví a prodá. Mít Rory poblíž, aby ji mohl mučit, zatímco bude provádět renovaci, byla jen taková třešnička na dortu. Jenomže jakmile bylo všechno hotovo, nedokázal se s domem rozloučit. Věděl, že Rory na tom je podobně. I když neviděl, co s domem udělala (bože, jak moc si přál vidět, s jakými nápady přišla), byl si jistý, že po dokončení rekonstrukce si prodej rozmyslela, protože se do svého domu zamilovala stejně jako on.

„Je tady Rory?“ zeptal se ten blbec a nervózně přešlapoval u svého auta.

„Čeká tě?“ Connor se opřel o dům, nenápadně sáhl za růžový keř, na jehož výsadbě trvala jedna z jeho bývalých přítelkyň, a stiskl vypínač, kterému s oblibou říkal „krabička zábavy“. Položil prsty na tři černá tlačítka, která tvořila malý panel, a čekal.

„Do toho ti nic není,“ vyjel na něj ten kretén. Očividně nebyl rád, že ho vidí.

„Tak si to asi budeš muset zjistit sám,“ pokrčil Connor nedbale rameny a sledoval, jak se chlápek neochotně vydává na cestu k Roryině domu, načež si své rozhodnutí ještě jednou rozmyslel, když se mu Bunny rozhodl zastoupit cestu.

„Klid,“ zamumlal muž nervózně a pomalu od psa ustupoval. Přestože by nejspíš mohlo stačit, že si z Bunnyho ucvrknul do kalhot, Connor měl pocit, že potřebuje ještě trochu pobídnout, aby odsud vypadl a už se nikdy nevracel.